Svenska Sagokungar

GOG AND MAGOG GIVING PADDY A LIFT OUT OF THE MIRE.

"A Special Court of Common Council was held on Thursday to consider the propriety of purchasing estates in Ireland, with a view to cultivate and improve the same. * * * That London can and will do this work, her own history affords the most abundant guarantees."—*Vide* "*Times*," July 7.

*** The Corporation of London hold estates in Ireland, and they are among the best cultivated in the Sister Kingdom.—1849.

Påhittade Kungar

Historia de omnibus Gothorum Sveonumque regibus, eller Historia om alla göternas och svearnas konungar, är ett fantasifullt historieverk skrivet av Johannes Magnus, och postumt utgivet på latin i Rom år 1554.

Trots att verket var starkt kritiskt mot Gustav Vasa användes det med förtjusning av dennes söner, till vilka det också dedicerats, för att visa på vilken ärorik historia Sverige hade. Särskilt använde de bokens regentlängd, som startade med Noas sonson Magog, och antog regentnummer som är betydligt högre än antalet tidigare kungar som idag anses historiskt belagda. Den första svenska översättningen, av Ericus Benedicti Schroderus, trycktes 1620.

Johannes Magnus

Johannes Magnus, före 1530 Johannes Magni[ifrågasatt uppgift], född 19 mars 1488 i Linköping död 22 mars 1544 i Rom, var en svensk präst, ärkebiskop av Uppsala stift (1523–1531, 1533–1544), ämbetsman, teolog, genealog och historiker.

Han räknas som den siste på svensk mark styrande katolske ärkebiskopen av Uppsala stift, innan han reste till Rom som ett resultat av den pågående reformationen i Sverige. I samband med resan delegerade han ansvaret för Uppsala stift till den katolske prästen Hans Brask.

Johannes Magnus

Text Wikipedia

> ”
> ## Historia de omnibus Gothorum Sveonumque regibus
> “

Johannes Magnus föddes 1488 som son till borgaren i Linköping Måns Petersson och Kristina, bror till Olaus Magnus. Johannes studerade vid Katedralskolan i Skara, och efter att ha utnämnts till kanik 1506 studerade han teologi hos den blivande påve Hadrianus VI i Leuven, där han blev magister.Som ung var han Sten Sture den yngres ombud i Rom, och 1523 valdes han till ärkebiskop i Uppsala, dock utan att få den nye påven Clemens VII:s godkännande förrän 6 maj 1524, ett år efter utnämningen, och detta med förbehållet att påven ville undersöka föregångarens öde. Sanningen var även den, att Johannes Magnus inte följde en helt klar linje i kampen mot lutherdomen; dels var han god vän med Gustav Vasa, dels tilltalade utsikterna till en nationskyrka hans fosterlandskärlek. Hans Brask krävde att han skulle införa inkvisitionen 1524, men Johannes Magnus kom till landsmännens och kungens försvar. ett politiskt uppdrag.

Efter detta slutliga nederlag levde han i exil. Den 27 juli 1533 blev han trots allt smord till ärkebiskop i Rom, men vid det laget hade redan Laurentius Petri Nericus blivit utnämnd till protestantisk ärkebiskop.Återstoden av sitt liv ägnade Johannes Magnus åt historisk forskning, och levde utan egna medel med sin bror Olaus Magni i Venedig och Rom, beroende av andras välvilja. Han dog där våren 1544 och begravdes i Peterskyrkan i Rom.

Efter Johannes död lät brodern trycka hans två stora verk Alla göta- och sveakonungars historia (Historia de omnibus Gothorum Sveonomque regibus) 1554 och Uppsala ärkestifts historia (Historia metropolitanæ ecclesiæ Upsalensis) 1557. Särskilt det förstnämnda fick stor internationell uppmärksamhet och trycktes i flera upplagor. Det fick också stor betydelse för stormaktstidens historieskrivare när de ville förhärliga den svenska forntiden.

1 Magog Magog
2 Suenno Siven
3 Gethar Göthar I
4 Ubbo Ubbo
5 Siggo Sigge I
6 Ericus Erik I
7 Uddo Udde
8 Alo Ale
9 Othen Oden I
10 Carolus Karl I
11 Biorno Björn I
12 Gethar Göthar II
13 Siggo Sigge II
14 Berico Berig
15 Humulphus Humulf
16 Humelus Humble
17 Gothilas Gothil
18 Sigthunius Sigtrug
19 Scarinus Skaning
20 Sibdagerus Svipdag
21 Asmundus Asmund
22 Uffo Ufve
23 Hunigus Hunding
24 Regnerus Regner I
25 Hothebrotus Hotebräd
26 Attilus Attil
27 Hotherus Höder
28 Rodericus Rurik
29 Attilus Attil II
30 Botuildus Botwild
31 Carolus Karl II
32 Grimerus Grim
33 Tordo Tord I
34 Gotharus Göthar III
35 Adulphus Adolf
36 Algothus Algot
37 Ericus Erik II
38 Lindormus Lindorm
39 Alaricus och Gefsillus Alrik och Gestil
40 Ericus Erik III
41 Getricus Gotrich
42 Haldanus Haldan I
43 Vilmerus Filmer
44 Nordianus Nordian
45 Sivardus Sifvar I
46 Carolus Karl III
47 Ericus Erik IV
48 Haldanus Haldan II
49 Euginus Eugin
50 Ragnaldus Regnald
51 Amunuds Amund I
52 Hacho Håkon I
53 Sivardus Sifvar II
54 Ingo Inge I
55 Nearchus Nearf
56 Frotho Frode I
57 Urbanus Urban I
58 Ostenus Östen I
59 Fliolmus Fjölner
60 Svercherus Svegder
61 Valander Vanlande
62 Visbur Visbur
63 Domalde Domalde
64 Domar Domar
65 Attilus Attil III
66 Dignerus Digner
67 Dagerus Dag den vise
68 Alaricus Alrik II
69 Ingemarus, Ingo Ingemar I, Inge
70 Ingellus Ingel
71 Germundus Germun
72 Haquinus, Ringo Håkon II
73 Egillus Egil Tunnadolg
74 Gotharus Göthar IV
75 Fatho Fafte
76 Gudmudus Gudmud
77 Adelus Adils den mäktige
78 Oftanus Östen (II)
79 Ingemarus Ingemar II
80 Holstanus Holsten
81 Biorno Björn II
82 Raualdus Ragnvald I
83 Suartmanus Swartman
84 Tordo Tord II
85 Rodulphus Rodulf
86 Hathinus Hatin
87 Attilus Attil IV
88 Tordo Tord III
89 Algothus Algot II
90 Gostagus, Oftanus Östen III
91 Arthus Arte
92 Haquinus Håkon III
93 Carolus Karl IV
94 Carolus Karl V
95 Birgerus Birger I
96 Ericus Erik V
97 Torillus Toril
98 Biornus Björn III
99 Alaricus Alrik III
100 Biornus Björn IV
101 Bratemundus Bratamund
102 Sivardus Sifvar III
103 Herotus Herot
104 Carolus Karl VI
105 Biornus Björn V
106 Ingevallus, Ingellus Ingjald Illråde
107 Olaus Olof Trätälja
108 Ingo Inge II
109 Ericus Erik Väderhatt (VI)
110 Ericus Victoriofus Erik Segersäll (VII)
111 Ericus Aorfel, Stenchillus Erik Årsäll (VIII)
112 Olaus Schotkonung Olof Skötkonung
113 Amundus Anund Jakob
114 Amundus Emund den gamle
115 5 Haquinus Håkan Röde
116 Stenchillus Stenkil
117 Ingo Inge den äldre
118 Halstanus Halsten
119 Philippus Filip (kung)
120 Ingo Inge den yngre

Sagokungar i Sverige

121 **Ragualdus Ragnvald Knaphövde**
122 **Magnus Magnus Nilsson**
123 **Suercherus Sverker den äldre**
124 **Ericus Erik den helige**
125 **Carolus Karl Sverkersson**
126 **Canutus Knut Eriksson**
127 **Suercherus Sverker den yngre**
128 **Ericus Erik Knutsson**
129 **Ioannes Johan Sverkersson**
130 **Ericus Erik Eriksson**
131 **Valdemarus Valdemar Birgersson**
132 **Magnus Ladalos Magnus Ladulås**
133 **Birgerus Birger Magnusson**
134 **Magnus Magnus Eriksson**
135 **Albertus Albrekt av Mecklenburg**
136 **Margareta Margareta**
137 **Ericus Pomeranus Erik av Pommern**
138 **Christophorus Kristofer av Bayern**
139 **Carolus Canuti Karl Knutsson (Bonde)**
140 **Steno Sture senior Sten Sture den äldre**
141 **Svanto Svante Nilsson (Sture)**
142 **Steno Sture junior Sten Sture den yngre**
143 **Gostavus Gustav Vasa**

I de första femton delarna av verket redogör Johannes Magnus i detalj för Sveriges historia före år 1000. Han baserar sig på Jordanes' Getica, på Saxo Grammaticus och på sin egen inspiration. Noas sonson Magog blir Sveriges första kung, år 88 efter syndafloden.

Han hittar på en kungalängd med sex Erik före Erik Segersäll och sex Karl innan Karl Sverkersson. Så kunde Erik XIV och Karl IX skryta med ordningsnummer jämförbara med påvarnas.

Dessa fiktiva Erikar och Karlar beskrivs i generellt positiva ordalag, men om den påhittade kungen Gostagus(Oftanus, Östen III, nummer 90 i regentlängden), en tyrann, heter det: "Knappt gick det en natt under årets lopp att han avhöll sig från hor, våldtäkt, incest och de smutsigaste samlag."